

Autor: Francis Parker Yockey

Publikováno v prosinci 1952

V pátek 27. listopadu svět náhle zasáhla událost, která ač navenek se může jevit nevýznamně, bude mít ohromnou odezvu v budoucím vývoji. Tato odezva je významná proto, že způsobí politické přesměrování evropských elit.

Touto událostí byl rozsudek v procesu s protistátním spikleneckým centrem Židů [1] v Praze a jejich odsouzení k trestu smrti. Během let 1945 - 1946 fungovala koalice Židé-Washington-Moskva celkem bez problémů a v přátelském duchu. Když byl, jako výsledek ozbrojené židovské agrese, ustaven „Stát“ Izrael, celý svět, kterému dominovala Moskva a Washington, pěl ódy a blahopřál. Washington uznal nový „Stát“ *de facto* během několika hodin od vyhlášení jeho existence, Moskva pak Washington trumfovala ve své prožidovskosti uznáním *de iure*. Washington a Moskva spolu soupeřili, kdo více uspokojí operetní stát Izrael a pomůže mu všemi dostupnými prostředky - morálními i materiálními. Ruští diplomaté vyhlašovali, že v Haifě má Rusko konečně přístav, který nezamrzá.

A teď, po několika málo letech, odvolává Izrael své „velvyslance“ z vazalských států Ruska a zintenzivňuje svoji protiruskou politiku ze své americké citadely. Prchliví Židé v Izraeli a Americe vykřikují, že Stalin následuje Hitlera v jeho šlépějích. Všechen americký tisk vře vztekem nad antisemitismem v Rusku. **Antisemitismus, jak varují noviny New York Times, je jednou z věcí, kterou nebude Amerika ve světě tolerovat.**

Proč to celé pozdvižení?

Vše začalo počátkem roku 1947, kdy se Rusko odmítlo vzdát části své suverenity ve prospěch

takzvaných „spojených národů,“ za účelem „kontroly“ jaderného zbrojení. Židovští státníci, byvše materialističtí ve své metafyzice, neochvějně věřili v „absolutní“ vojenskou moc jaderných zbraní a považovali tedy za nevyhnutelné pro úspěch své politiky, aby měli nad těmito zbraněmi úplnou kontrolu. Tuto kontrolu v Americe již měli, prostřednictvím Komise pro atomovou energii (AEC – **The United States Atomic Energy Commission**), speciálně vytvořené a zřízené tak, aby nespádala pod vliv Kongresu a byla odpovědná pouze prezidentovi, který je, podle praktických pravidel americké vnitřní politiky pověřeným zástupcem *kultury-státu-národa-lidu-rasy* Židů. Prostřednictvím „spojených národů“ usilovali o **stejný stupeň kontroly** jaderných zbraní i v Rusku.

To se odehrálo koncem roku 1946, kdy vlna zbožnění atomu dosahovala vrcholu a myšlenky téměř všech duchem chudých státníků, kteří dnes ovlivňují světové politické dění bylo neuvěřitelně ovlivněné vírou v obyčejnou bombu. Podobná mánie vládla po krátkou dobu po vynálezu dynamitu, nebo strojní pušky. Ruský režim věřil v atom se stejnou náboženskou vírou, jako Amerika, tudíž považoval vzdání se své „jaderné“ suverenity za ekvivalent vzdání se suverenity úplné. Z toho důvodu bylo židovsko-americké ultimátum odmítnuto a začátkem roku 1947 začaly přípravy na Třetí světovou válku.

Ruské odmítnutí zhatilo plány židovské elity, která se zaměřovala na postupné oddevzdání ruské a americké suverenity ve prospěch „spojených národů,“ prostředníka židovské kultury-státu-národa-lidu-rasy. Težko pak mohlo být od politicky bezvědomé Ameriky očekáváno, že ačkoli na lopatkách, se vzdá své suverenity, když jediná další světová mocnost se této suverenity bezpodmínečně odmítla vzdát.

Tato politická taktika byla tudíž opuštěna a dalším krokem židovských elit bylo donucení Stalínova režimu „studenoválečnickým“ obklíčením a tlakem k uznání faktu, že odpor je marný. Stejná taktika byla použita i vůči režimu Adolfa Hitlera v letech 1933 – 1936, kdy došlo k rozhodnutí o výsledku války při nejbližší vhodné příležitosti.

Z důvodu svého odmítnutí tohoto jaderného ultimáta Rusko shledalo, že je jeho politika odmítána všude – v Rakousku, Německu, Koreji, Finsku. Ti stejní američtí novináři, kteří byli tak obratní při zdůvodňování potřeby Ruska o zajištění „bezpečnosti,“ když obsazovalo jednu zemi za druhou se náhle proti němu obrátili s obviněními, že je „agresor“. Věrní ruští přísluhovači na Západě – Truman, Acheson, Churchill, Attlee, Gaulle a další – se náhle téměř všichni stali protiruští. Samozřejmě, že proti Rusku, tomu mírumilovnému, demokratickému státu dřívější, nepoužívali stejný slovník jako proti Německu. A stejně samozřejmě, ve svém slovníku neměli výrazy jako „bezpodmínečná kapitulace“ když došlo k vojenskému testu v Koreji. Ačkoli horlivě usilovali o pomoc Ruska v boji proti Německu, teď nehledali pomoc u Německa vůči Rusku. To by mohlo zajít ve svém důsledku příliš daleko a je to jednou z politických slabostí Židů, že jsou obětmi *idées fixes*. Mezi hlavní utkvělou představou Židů patří jejich iracionální nenávisť k Německu, která, v současném stádiu kulturního vývoje znamená: iracionální nenávisť k Evropě.

Po mnoho let americký tisk otevřeně i skrytě kritizoval „antisemitismus“ v Rusku. Tohle temné bručení začalo po ruském odmítnutí židovsko-amerického ultimáta v roce 1946,

týkajícího se jaderného zbrojení. Tehdy začal Stalinův režim svoji vnitřní politiku sesazování mnoha Židů z nejvyšších státních funkcí a poté pokračoval na středních a nižších pozicích. Stalinův režim zkoušel vůči židovské elitě flexibilně vše: nabídl pomoco Izraeli; poté tuto nabídku stáhl a zastavil emigraci do Izraele; zkoušel veškeré politické možnosti, avšak židovsko-americká obkličovací politika přetrvávala. Nadbíhání Arabům na náladě židovsko-amerických elit nezměnilo nic, ani nepovzbudilo Araby. Tisková kampaň proti Rusku v Americe i jejich vazalských státech pokračovala dále. „Rusko je antisemitské“ bouřil americký tisk, a to, jak političtí zasvěcenci vědí, je nejhorší nadávkou v americkém politickém slovníku. Jak kdysi odvětil Eisenhower Trumanovi, který ho osočil z antisemitismu: „Jak hluboko můžete klesnout?“

První část článku Francise Parkera Yockeyho: *What Is Behind The Hanging Of The Eleven Jews In Prague?* (1952) byla převzata ze stránek RADNAT (Radical Nationalism in Australia).

Poznámka:

[1] Rudolf Slánský (1901), generální tajemník KSČ (trest smrti)
Vladimír Clementis (1902), ministr zahraničních věcí (trest smrti)
Otto Fischl (1902), náměstek ministra financí (trest smrti)
Josef Frank (1909), zástupce generálního tajemníka KSČ (trest smrti)
Ludvík Frejka (1904), přednosta národohospodářského odboru Kanceláře prezidenta republiky (trest smrti)
Bedřich Geminder (1901), vedoucí mezinárodního oddělení ÚV KSČ (trest smrti)
Vavro Hajdů (1913), náměstek ministra zahraničních věcí (doživotí)
Evžen Löbl (1907), náměstek ministra zahraničního obchodu (doživotí)
Artur London (1915), náměstek ministra zahraničních věcí (doživotí)
Rudolf Margolius (1913), náměstek ministra zahraničního obchodu (trest smrti)
Bedřich Reicin (1911), náměstek ministra národní obrany (trest smrti)
André Simone (1895), redaktor Rudého práva (trest smrti)
Otto Šling (1912), vedoucí tajemník krajského výboru KSČ v Brně (trest smrti)
Karel Šváb (1904), náměstek ministra národní bezpečnosti (trest smrti)

Zdroj Wikipedia: *Proces se Slánským*